

Αριθμός Απόφασης 335/2018
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΙΛΚΙΣ
(ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ)

Αποτελούμενο από τον Κτηματολογικό Δικαστή Θεόδωρο Ν. -Τριαντάφυλλου, Πρωτόδικη, που ορίστηκε από τον Πρόεδρο Πρωτοδικών, και από τον Γραμματέα Δημήτριο Βέργο.

Συνεδρίασε δημόσια και στο ακροατήριό του, στις 25 Απριλίου 2018, για να δικάσει την εξής υπόθεση, με αντικείμενο αναγνώριση κυριότητας επί ακινήτου και διόρθωση κτηματολογικών εγγραφών, μεταξύ:

Του ενάγοντος: Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, με έδρα την Αθήνα, του οποίου ο πληρεξούσιος δικηγόρος Χρήστος Δ. Σισμανίδης (Δ.Σ. Κιλκίς), δυνάμει της με αριθμό/18.07.2017 έγγραφης πληρεξουσιότητας του Προέδρου του Ν.Σ.Κ., εμφανισθείς στο Δικαστήριο, (προ)κατέθεσε νόμιμα κι εμπρόθεσμα έγγραφες προτάσεις.

Των εναγομένων: 1) του ... και της ..., 2) του και της, κατοίκων Κιλκίς (οδός), οι οποίοι δεν κατέθεσαν έγγραφες προτάσεις και δεν εκπροσωπήθηκαν στη δίκη από πληρεξούσιο δικηγόρο, 3) του ... και της, 4) του ... και της ..., 5) του και της ..., 6) του και της, κατοίκων Κιλκίς (οδός), των οποίων ο πληρεξούσιος δικηγόρος Γεώργιος Α. Μαγουλάς (Δ.Σ. Θεσσαλονίκης), δυνάμει των από 20.11.2017, 16.11.2017, 28.11.2017 και 21.11.2017 έγγραφων εξουσιοδοτήσεων, μη εμφανισθείς στο Δικαστήριο κατά την εκφώνηση της υπόθεσης, (προ) κατέθεσε νόμιμα κι εμπρόθεσμα έγγραφες προτάσεις, και 7) ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «..... Ανώνυμος Εταιρεία Πετρελαίου, Εμπορίας και Επενδύσεων» και τον διακριτικό τίτλο «..... Α.Ε.», που εδρεύει στο Αττικής (οδός) και εκπροσωπείται νόμιμα, της οποίας ο πληρεξούσιος δικηγόρος Γεώργιος Ν. Βασιλακάκης (Δ.Σ. Θεσσαλονίκης), δυνάμει της από 13.12.2017 έγγραφης εξουσιοδότησης, μη εμφανισθείς στο Δικαστήριο κατά τα την εκφώνηση της υπόθεσης, (προ) κατέθεσε νόμιμα κι εμπρόθεσμα έγγραφες προτάσεις.

Το ενάγον με την από 26.07.2017 και με αύξοντα αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου/27.07.2017 αγωγή του, της οποίας δικάσιμος ορίστηκε η στην αρχή τής παρούσας αναφερόμενη, απευθυνόμενη προς το Δικαστήριο τούτο, ζήτησε όσα αναφέρονται σε αυτήν.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των παρισταμένων διαδίκων με τις έγγραφες προτάσεις που (προ) κατέθεσαν ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν αυτοί δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 76 παρ. 1 εδ. τελευταίο του ΚΠολΔ, σε περίπτωση αναγκαστικής ομοδικίας, ο απολιπόμενος διάδικος αντιπροσωπεύεται από τους παριστάμενους ομοδίκους του, υπό την έννοια ότι θεωρείται ότι παρίσταται και αυτός, ότι συμμετέχει στη συζήτηση και ότι ενεργεί με τον ίδιο τρόπο που ενεργεί και ο παριστάμενος αναγκαίος ομόδικός του, γι' αυτό και η απόφαση που εκδίδεται είναι κατ' αντιμωλία απόφαση ως προς όλους τους ομόδικους (ΠΠρΑμαλ 15/2015, ΕλλΔ/νη 2015/1455). Στην προκειμένη περίπτωση, από τις με αριθμούςκαι από 28.07.2017 εκθέσεις επίδοσης της διορισμένης στο Πρωτοδικείο Κιλκίς δικαστικής επιμελήτριας, που προσκομίζονται νόμιμα με επίκληση από τον ενάγον, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής, με έκθεση κατάθεσης δικογράφου και πράξη ορισμού προθεσμίας κατάθεσης προτάσεων μαζί με κλήση, αντιστοίχως, των πρώτου και δεύτερου εναγομένων να καταθέσουν έγγραφες προτάσεις εντός της νόμιμης προθεσμίας σύμφωνα με το άρθρο 237 παρ. 1 του ΚΠολΔ (ν. 4335/2015), επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στους τελευταίους, οι οποίοι, ωστόσο (πρώτος και δεύτερος εναγόμενοι), δεν εκπροσωπήθηκαν στο Δικαστήριο από πληρεξούσιο δικηγόρο. Παρά, όμως, το ότι οι προαναφερόμενοι πρώτος και δεύτερος εναγόμενοι δεν παραστάθηκαν και δεν εκπροσωπήθηκαν στο Δικαστήριο, πρέπει να δικασθούν σαν να είναι παρόντες, διότι, στην προκειμένη περίπτωση, μεταξύ αυτών και των υπολοίπων εναγομένων φυσικών προσώπων υφίσταται δεσμός αναγκαστικής ομοδικίας, θεωρείται, δε, ότι οι απολιπόμενοι πρώτος και δεύτερος εναγόμενοι εκπροσωπούνται από τους παριστάμενους στη δίκη τρίτο, τέταρτο, πέμπτη και έκτη εναγομένους αναγκαίους ομοδίκους τους.

Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 παρ. 2 εδ. α' και 3, 6 παρ. 1 και 2, 7 παρ. 3 και 7α' παρ. 1 περ. α' εδ. α' και β' του ν. 2664/1998, προκύπτει ότι α) στο Κτηματολόγιο καταχωρίζονται νομικές και τεχνικές πληροφορίες που αποσκοπούν στον ακριβή καθορισμό των ορίων των ακινήτων και στη δημοσιότητα των εγγραπτέων στα κτηματολογικά βιβλία δικαιωμάτων και βαρών, με τρόπο που διασφαλίζει τη δημόσια πίστη, προστατεύοντας κάθε καλόπιστο συναλλασσόμενο που στηρίζεται στις κτηματολογικές εγγραφές, β) από την έναρξη ισχύος του Κτηματολογίου σε καθεμία από τις κατά τον ν. 2308/1995 κτηματογραφηθείσες περιοχές αντικαθίσταται το υφιστάμενο έως τότε στις περιοχές αυτές σύστημα μεταγραφών και υποθηκών. Η ημερομηνία έναρξης ισχύος του ορίζεται για καθεμία από τις κτηματογραφηθείσες

περιοχές με απόφαση του Οργανισμού Κτηματολογίου και Χαρτογραφήσεων Ελλάδος (ΟΚΧΕ), αμέσως μετά την ολοκλήρωση των πρώτων εγγραφών στα κτηματολογικά βιβλία και την τήρηση των προβλεπόμενων στη διάταξη αυτή διατυπώσεων, γ) πρώτες εγγραφές είναι εκείνες που καταχωρίζονται ως αρχικές εγγραφές στα κτηματολογικά βιβλία, κατά μεταφορά από τους κτηματολογικούς πίνακες, δ) οι πρώτες εγγραφές, επί των οποίων στηρίζεται κάθε μεταγενέστερη εγγραφή, αποτελούν πράξη δημόσιας αρχής με διαπιστωτικό χαρακτήρα των υφισταμένων, κατά τον χρόνο έναρξης του Κτηματολογίου σε μία περιοχή, εμπράγματων δικαιωμάτων, που μετά την οριστικοποίησή τους παράγουν αμάχητο τεκμήριο ακρίβειας, ε) σε περίπτωση ανακριβούς πρώτης εγγραφής στα κτηματολογικά βιβλία, αναφορικά με τον δικαιούχο κυριότητας ενός ακινήτου, μπορεί όποιος έχει έννομο συμφέρον (ο πραγματικός κύριος, ο καθολικός ή ειδικός διάδοχος αυτού, ο δανειστής του κ.λπ.) να ζητήσει με αγωγή, που απευθύνεται ενώπιον του κατά τις γενικές διατάξεις αρμοδίου καθ' ύλην και κατά τόπο (μονομελούς ή πολυμελούς) πρωτοδικείου, την αναγνώριση του προσβαλλόμενου με την ανακριβή εγγραφή δικαιώματος και τη διόρθωση της πρώτης εγγραφής. Η αγωγή αυτή στρέφεται κατά του (ανακριβώς) αναγραφόμενου στο κτηματολογικό φύλλο ως δικαιούχου κυριότητας του επιδίκου ακινήτου ή των καθολικών του διαδόχων και σε περίπτωση μεταβίβασης του επιδίκου και κατά του ειδικού διαδόχου (άρθρο 6 παρ. 2 περ. γ' του ν. 2664/1998). Περαιτέρω, η εν λόγω αγωγή πρέπει να ασκηθεί, για τις περιοχές που κηρύχθηκαν υπό κτηματογράφηση πριν από τη δημοσίευση και έναρξη ισχύος του ν. 3481/2006, εντός αποκλειστικής προθεσμίας 12 ετών, ή εάν ενάγων είναι το Ελληνικό Δημόσιο ή μόνιμος κάτοικος εξωτερικού, εντός αποκλειστικής προθεσμίας 14 ετών, αρχομένης από τη δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της προρρηθείσης απόφασης του ΟΚΧΕ, και στ) οι πρώτες εγγραφές, των οποίων δεν αμφισβητήθηκε η ακρίβεια δικαστικά εντός της προρρηθείσης αποκλειστικής προθεσμίας, καθίστανται άμεσα οριστικές και παράγουν αμάχητο τεκμήριο ακρίβειας υπέρ των αναγραφόμενων ως δικαιούχων κυριότητας, ενώ, σε περίπτωση δικαστικής τους αμφισβήτησης, οριστικοποιούνται μόλις καταστεί αμετάκλητη η δικαστική απόφαση που απορρίπτει την αγωγή. Αν, αντίθετα, γίνει ολικά ή μερικά δεκτή η ασκηθείσα αγωγή, μόλις καταστεί αμετάκλητη η σχετικώς εκδοθείσα απόφαση, διορθώνονται αντίστοιχα οι πρώτες εγγραφές και έκτοτε παράγουν αμάχητο τεκμήριο ακρίβειας (ΑΠ 1342/2015, ΕφΑθ 600/2016, δημοσιευμένες σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, με τις διατάξεις των άρθρων 1, 2 και 3 του β.δ. της 17-11/01.12.1836 «περί ιδιωτικών δασών», που έχει ισχύ νόμου, αναγνωρίστηκε η

κυριότητα του Δημοσίου επί των εκτάσεων που αποτελούσαν δάση, εκτός από εκείνες, οι οποίες πριν από την έναρξη του απελευθερωτικού αγώνα ανήκαν σε ιδιώτες. Για την αναγνώριση, όμως, των τίτλων ιδιοκτησίας αυτών από το Υπουργείο των Οικονομικών όφειλαν οι ιδιοκτήτες των δασικών εκτάσεων, μέσα σε αποκλειστική προθεσμία ενός έτους από τη δημοσίευση του διατάγματος αυτού, να παρουσιάσουν στον Γραμματέα του Υπουργείου Οικονομικών τους τίτλους αυτούς. Μετά την πάροδο της προθεσμίας αυτής, όλα τα δάση, για τα οποία δεν παρουσιάστηκαν τίτλοι ιδιοκτησίας, θεωρούντο ως δημόσια δάση. Έτσι, με τις διατάξεις αυτές, θεσπίσθηκε υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου τεκμήριο κυριότητας επί των δασών που υπήρχαν στα όρια του Ελληνικού Κράτους κατά το χρόνο ισχύος του διατάγματος αυτού, εφ' όσον δεν αναγνωρίσθηκε η κυριότητα του ιδιώτη. Προϋπόθεση, όμως, του τεκμηρίου είναι η ύπαρξη δάσους κατά τον χρόνο αυτόν. Θεωρείτο, δε, δάσος, κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, κάθε έκταση εδάφους που καλύπτεται ολικά ή μερικά από άγρια ξυλώδη φυτά, οποιωνδήποτε διαστάσεων και ηλικίας, τα οποία προορίζονται για την παραγωγή ξυλείας και άλλων προϊόντων, σύμφωνα με τον ορισμό του δάσους που περιέχεται στη διάταξη του άρθρου 1 του ν. ΑΧΝ' /1888 «περί διακρίσεως και οριοθεσίας των δασών» και ο οποίος επαναλαμβάνεται στα κείμενα όλων των δασικών κωδίκων που ίσχυσαν μέχρι σήμερα (άρθρο 45 του ν.δ. 11/11.05.1929 που κυρώθηκε με τον ν. 4173/1929 και άρθρο 1 του ν.δ. 86/1969, όπως ίσχυε πριν από την αντικατάστασή του με το άρθρο 79 του ν. 998/1979). Ειδικότερα, κατά την παράγραφο 1 του άρθρου 3 του ν. 998/1979 «περί προστασίας των δασών και των δασικών εν γένει εκτάσεων της Χώρας», όπως ίσχυε πριν από την αντικατάστασή του με το άρθρο 1 του ν. 3208/2003 «Προστασία των δασικών οικοσυστημάτων κ.λπ.», «ως δάσος νοείται πάσα έκτασις της επιφάνειας του εδάφους, η οποία καλύπτεται εν όλω ή σποραδικώς υπό αγρίων ξυλωδών φυτών οιασδήποτε διαστάσεων και ηλικίας, αποτελούντων ως εκ της μεταξύ των αποστάσεως και αλληλεπιδράσεως οργανικήν ενότητα και η οποία δύναται να προσφέρει προϊόντα εκ των ως άνω φυτών εξαγόμενα ή να συμβάλει εις την διατήρησιν της φυσικής και βιολογικής ισορροπίας ή να εξυπηρετήσει την διαβίωσιν του ανθρώπου εντός του φυσικού περιβάλλοντος». Κατά, δε, την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, «ως δασική έκτασις νοείται πάσα έκτασις της επιφάνειας του εδάφους, καλυπτομένη υπό αραιός ή πενιχρός, υψηλής ή θαμνώδους, ξυλώδους βλαστήσεως οιασδήποτε διαπλάσεως και δυναμένη να εξυπηρετήσει μίαν ή περισσοτέρας των εν τη προηγουμένη παραγράφω λειτουργιών». Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι δάσος είναι οργανικό σύνολο αγρίων φυτών με ξυλώδη κορμό επί της επιφάνειας του εδάφους, τα οποία μαζί με την

εκεί συνυπάρχουσα χλωρίδα και πανίδα αποτελούν διά της αμοιβαίας αλληλεξάρτησης και αλληλεπίδρασης τους ιδιαίτερη βιοκοινότητα (δασο-βιοκοινότητα) και ιδιαίτερο φυσικό περιβάλλον (δασογενές). Δασική, δε, έκταση υπάρχει και όταν στο ανωτέρω σύνολο η άγρια ξυλώδης βλάστηση, υψηλή ή θαμνώδης, είναι αραιά (βλ. και άρθρο 3 παρ. 1, 2 του ν. 998/1979, όπως αντικ. με το πιο πάνω άρθρο 1 του ν. 3208/2003).

Κρίσιμη, επομένως, για την έννοια του δάσους και της δασικής έκτασης είναι η οργανική ενότητα της δασικής (δενδρώδους ή θαμνώδους) βλάστησης, η οποία, με τη συνύπαρξη της όλης δασογενούς χλωρίδας και πανίδας, προσδίδει μόνη σ' αυτό την ιδιαίτερη ταυτότητα ως δασικού οικοσυστήματος (Α.Ε.Δ. 27/1999 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση δικαστικής αμφισβήτησης, με την κρινόμενη αγωγή του, όπως παραδεκτά διορθώθηκε με τις νομίμως ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου προκατατεθείσες έγγραφες προτάσεις του, το ενάγον Ελληνικό Δημόσιο εκθέτει ότι έχει στην πλήρη και αποκλειστική του κυριότητα προσδιοριζόμενο ακίνητο επιφάνειας 50.769,00 τ.μ., κείμενο στο αγρόκτημα του Δήμου (.....) Κιλκίς, το οποίον κατά την κτηματογράφηση έλαβε ΚΑΕΚ και για το οποίον κατά τις γενόμενες αρχικές κτηματολογικές εγγραφές εσφαλμένως καταχωρίστηκαν στο οικείο Κτηματολογικό Γραφείο ως αποκλειστικοί συγκύριοι, κατά τα αναφερόμενα για έκαστον ποσοστά εξ αδιαιρέτου, οι εναγόμενοι-φυσικά πρόσωπα, κατά τα ειδικότερα στο αγωγικό δικόγραφο ιστορούμενα. Ότι υπέρ της έβδομης εναγομένης ανώνυμης εταιρείας καταχωρίστηκε στα οικεία βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου στις 02.03.2006 με αριθμό ... η υπ' αριθ. Δ3/Γ/16911/16.10.2001 σχετική απόφαση του Υπουργού Ανάπτυξης περί απαλλοτρίωσης τμήματος του επιδίκου ακινήτου. Με βάση το παραπάνω ιστορικό, το ενάγον ζητεί, με ταυτόχρονη καταδίκη των εναγομένων φυσικών προσώπων στην πληρωμή των δικαστικών του εξόδων, αφ' ενός μεν να αναγνωριστεί το εμπράγματο δικαίωμα πλήρους και αποκλειστικής κυριότητάς του επί του προαναφερόμενου επιδίκου ακινήτου, το οποίον αποτελεί δασική έκταση, αλλά εσφαλμένως στο αρμόδιο Κτηματολογικό Γραφείο καταχωρίστηκε ως αγρός, και αφ' ετέρου να διορθωθούν οι ανακριβείς πρώτη και μεταγενέστερες εγγραφές που καταχωρίστηκαν στο οικείο κτηματολογικό βιβλίο του Κτηματολογικού Γραφείου Κιλκίς, ώστε να εμφανίζεται πλέον σ' αυτό το ίδιο (ενάγον) κύριο κατά πλήρη και αποκλειστική κυριότητα αυτού (ακινήτου) κατά ποσοστό 100%, κατά τα αναλυτικά εκτιθέμενα στο αιτητικό του αγωγικού δικογράφου, καθώς, τέλος, και να διαταχθεί η εκ του επιδίκου αποβολή των έξι πρώτων εναγομένων ή οιουδήποτε τρίτου έλκει δικαιώματα από αυτούς. Με το ως άνω περιεχόμενο και αιτήματα (κύρια και

παρεπόμενο), η ένδικη αγωγή αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον και παραδεκτούς, αναφορικά με τους έξι πρώτους εναγομένους-φυσικά πρόσωπα, φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 6 παρ. 2 εδ. σ' του ν. 2564/1998, 7, 8, 9, 10, 11 αριθ. 1, 14 παρ. 2 και 29 παρ. 1 του ΚΠολΔ), κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία (άρθρα 209 επ. του ΚΠολΔ - ως οι επιμέρους διατάξεις του οικείου δεύτερου βιβλίου του εν λόγω Κώδικα, που συναρτώνται με τη διαδικασία στο ακροατήριο και την προθεσμία άσκησης παρέμβασης, προσεπίκλησης, ανακοίνωσης δίκης και ανταγωγής, δηλαδή με τα νέα άρθρα 237 και 238, ισχύουν μετά την κατά περίπτωση τροποποίησή τους με τον ν. 4335/2015-ΦΕΚ Α' 87/23.07.2015, καθώς το προκείμενο εισαγωγικό δικόγραφο έχει κατατεθεί μετά τον χρόνο έναρξης εφαρμογής σχετικώς του συγκεκριμένου νόμου, την 01.01.2016, και, επομένως, καταλαμβάνεται κατά τα ανωτέρω από την ισχύ του, σύμφωνα με τις μεταβατικές διατάξεις των παρ. 1 και 4 του άρθρου ένατου του άρθρου 1 αυτού, σε συνδυασμό με το άρθρο 12 του ΕισΝΚΠολΔ - σε συνδυασμό και με το άρθρο 17 παρ. 4 εδάφ. σ' του ν. 2664/1998). Ωστόσο, αναφορικά με την έβδομη εναγομένη ανώνυμη εταιρεία, η ένδικη αγωγή τυγχάνει απορριπτέα ως απαράδεκτη ελλείψει παθητικής νομιμοποίησης αυτής, διότι, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 3δ' ν. 2664/1998, η αγωγή απευθύνεται μόνον κατά του «υπέρ ου η διόρθωση» (ΜΠρΚιλκίς 40/2011 αδημ.). Προσέτι, για το παραδεκτό της συζήτησής της προσκομίζεται από το ενάγον αντίγραφο κτηματολογικού φύλλου του επιδικού ακινήτου με ΚΑΕΚ Περαιτέρω, για το παραδεκτό της άσκησής της, η αγωγή α) ασκήθηκε εντός της ισχύουσας δεκατετραετούς προθεσμίας του άρθρου 6 παρ. 2 περ. β' του ν. 2664/1998 [για τις περιοχές που κηρύχθηκαν υπό κτηματογράφηση πριν από τη δημοσίευση και έναρξη ισχύος του ν. 3481/2006 (Α' 162), η αποκλειστική προθεσμία είναι δεκατεσσάρων (14) ετών], καθώς ως ημερομηνία έναρξης του Κτηματολογίου για τη συγκεκριμένη περιοχή όπου κείται το επίδικο ακίνητο ορίστηκε η 01.08.2003 (ΦΕΚ Περαιώσης Κτηματογράφησης & Έναρξης Λειτουργίας: 1064/Β'/31.07.2003, Απόφαση ΟΚΧΕ Περαιώσης: 169/2/29.07.2003, Απόφαση ΟΚΧΕ Έναρξης: 170/2/30.07.2003), και β) εγγράφηκε εμπρόθεσμα και δη εντός τριάντα (30) ημερών από την κατάθεσή της (άρθρα 12 παρ. 1 στοιχ. ιβ' του ν. 2664/1998 και 220 παρ. 1 του ΚΠολΔ) στο τηρούμενο κτηματολογικό φύλλο τού ακινήτου με ΚΑΕΚ, όπως τούτο αποδεικνύεται από το υπ' αριθ. πρωτοκόλλου .../31.07.2017 πιστοποιητικό καταχώρισης εγγραπτέας πράξης τού Κτηματολογικού Γραφείου Είναι, δε, αρκούντως ορισμένη, ως περιέχουσα όλα τα κατά νόμον (άρθρο 216 του ΚΠολΔ)

αναγκαία για τη νομική θεμελίωση και δικαστική της εκτίμηση στοιχεία, απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού των εναγομένων, και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις που έχουν προαναφερθεί, ως και σε εκείνες των άρθρων 999 επ. του ΑΚ, 6 παρ. 1-2, 3 εδαφ. ββ', 12, 13 παρ. 2 και 17 του ν. 2664/1998, 51, 53 ΕισΝΑΚ, καθώς και σε αυτές των άρθρων 68, 70, 176 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος της σωρευόμενης στο κρινόμενο δικόγραφο αναγνωριστικής κυριότητας του επίδικου ακινήτου αγωγής να διαταχθεί η αποβολή από αυτό των (έξι πρώτων) εναγομένων ή οποιουδήποτε τρίτου έλκει δικαιώματα από αυτούς και η ταυτόχρονη εγκατάσταση του ενάγοντας σε αυτό, καθ' όσον με τους ανωτέρω τρόπους συντελείται η αναγκαστική εκτέλεση επί ακινήτου, κατ' άρθρο 943 ΚΠολΔ, χωρίς να διαλαμβάνεται σε αυτή σχετική διάταξη, της απόφασης που εκδίδεται επί διεκδικητικής αγωγής, περαιτέρω δε με εκτελεστότητα εξοπλίζονται οι καταψηφιστικές και όχι οι αναγνωριστικές αποφάσεις, η ενέργεια των οποίων εξαντλείται στο δεδικασμένο που απορρέει από αυτές και στις οποίες δεν νοείται η διενέργεια αναγκαστικής εκτέλεσης (ΕφΠειρ 1014/1992 Αρχ.Νομολ. 44. 63, Μπρίνιας, Αναγκαστική Εκτέλεσις, τόμος Α', σελ. 57, Κ. Κεραμέας, Αστικόν Δικονομικόν Δίκαιον, ΙΙ, 1978, παρ. 58, σελ. 66, Γ. Μητσοπούλου, Η αναγνωριστική αγωγή, 1947, σελ. 184). Επομένως, πρέπει η ένδικη αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα (αναφορικά μόνον με τους έξι πρώτους εναγομένους-φυσικά πρόσωπα).

Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 3, 8, 24, 30 του Οθωμανικού Νόμου «περί Γαιών» της 7ης του μηνός Ραμαζάν του έτους Εγίρας 1274 (21.04.1858), του οποίου οι διατάξεις διατηρήθηκαν σε ισχύ στις Νέες Χώρες που διατελούσαν προηγουμένως υπό την άμεση κυριαρχία του Οθωμανικού Κράτους, με το άρθρο 2 παρ. 4 του ν. 147/1914, προκύπτει ότι επί δημοσίων γαιών, τις οποίες αποτελούσαν οι αγροί, τα δάση κ.λπ., και των οποίων η κυριότητα ανήκει στο Δημόσιο, αποκτάται από τους ιδιώτες ιδιόρρυθμο δικαίωμα διηνεκούς εξουσίασης (τεσσαρούφ) που ισοδυναμεί με μίσθωση αορίστου χρόνου κατά παραχώρηση του Δημοσίου, το οποίο έχει και διατηρεί την κυριότητα του ακινήτου, υπέρ του οποίου έγινε η παραχώρηση του τίτλου (ταπίου). Κατά, δε, το άρθρο 78 του νόμου αυτού, το δικαίωμα αυτό εξουσίασης αποκτάται ακόμη αυτοτελώς, χωρίς να απαιτείται η έκδοση τίτλου και με την επί συνεχή δεκαετία, χωρίς δικαστική αμφισβήτηση, καλλιέργεια του αγρού. Η μόνη αρχή για την παραχώρηση του δικαιώματος αυτού της «διηνεκούς εξουσίασεως» ήταν το Υπουργείο του Κτηματολογίου, που συστάθηκε με τον νόμο περί Ταπίων της 19ης

Τζεμαζιούλ Αχίρ (1275 Εγίρας, καθ' ημάς 24.01.1859), ο οποίος ρύθμισε οριστικά το θέμα της διαχείρισης των γαιών, και σύμφωνα με τον οποίον ο αρμόδιος υπάλληλος του Κτηματολογίου είναι εκείνος που συμβάλλεται με τον ιδιώτη ως (ψιλός) κύριος του ακινήτου (άρθρο 36 του Νόμου περί Γαιών), η, δε, σύμπραξη του έχει, εκτός των άλλων, και το νόημα της συγκατάθεσης του Δημοσίου για τη μεταβίβαση του δικαιώματος τεσσαρούφ και συνεπώς η σύμπραξη αυτή του Δημοσίου, που γίνεται αποκλειστικά και μόνον μέσω της διαδικασίας της καταγραφής (μεταγραφής) στα κτηματολογικά βιβλία, αποτελεί συστατικό στοιχείο της νομικής ύπαρξης της μεταβιβαστικής πράξης. Από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών του Νόμου περί Γαιών προς τα άρθρα 2 και 3 των οδηγιών της 23 Μουχαρέμ 1293 (07.02.1921) και της από 28 Σεφέρ 1304 εγκυκλίου του Υπουργείου Δικαιοσύνης προκύπτει ότι το δικαίωμα εξουσίας έχει εφαρμογή μόνον επί των καλλιεργησίμων γαιών και όχι επί των δασών, τα οποία εξουσιάζονται μόνον με την έκδοση ειδικού τίτλου (ταπίου) με τους όρους των πιο πάνω διατάξεων, δεδομένου ότι προϋπόθεση του δικαιώματος μόνιμης εγκατάστασης, κατά το προπαρατεθέν άρθρο 78 του Νόμου περί Γαιών, είναι όχι μόνον η κατοχή (εξουσίαση) του κτήματος επί συνεχή δεκαετία, αλλά και η καλλιέργεια αυτού (Ολ. ΑΠ 409/1963 ΝοΒ 12. 1997, ΑΠ 671/1974 ΑρχΝ ΙΣΤ. 260). Αυτή η κτήση του δικαιώματος της εξουσίας με δεκαετή κατοχή αναγνωρίστηκε και από το άρθρο 2 του υπ' αριθ. 2468 διατάγματος της προσωρινής Κυβέρνησης της Θεσσαλονίκης, το οποίο κυρώθηκε με τον νόμο 1972/1917, καθώς και από το άρθρο 50 του Ν. 2052/1920, εφ' όσον η δεκαετία της κατοχής συμπληρώθηκε μέχρι τις 20 Μαΐου 1917. Με το άρθρο 49 του τελευταίου αυτού νόμου ορίστηκε περαιτέρω ότι όποιος έχει το δικαίωμα εξουσίας αποκτά δικαιώματα πλήρους και αμετάκλητης κυριότητας, κατά τα 4/5 εξ αδιαίρετου τοῦ κτήματος, το δε Δημόσιο δικαίωμα συγκυριότητας και συνδιακατοχής κατά το υπόλοιπο 1/5, όμως, το δικαίωμα αυτό του Ελληνικού Δημοσίου/ δυνάμει των άρθρων 101-104 του διατάγματος της 11/12.11.1929, που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 2 του ν. 4249/1929 και τροποποιήθηκε με τα άρθρα 17, 18 και 19 του Ν. 1540/1938, περιήλθε, αυτοδικαίως και χωρίς εγγραφή στα βιβλία των μεταγραφών, στους κατά την έναρξη της ισχύος του διατάγματος αυτού συνιδιοκτήτες των 4/5 (ΑΠ 308/2008 ΕλλΔνη 50. 437, ΜΠρΚιλκίς 40/2011 αδημ.).

Από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που οι διάδικοι προσκομίζουν και επικαλούνται, σε συνδυασμό και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 του ΚΠολΔ, βλ. ΑΠ 811/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), καθώς και από την υπ' αριθ./20.12.2017 ένορκη

βεβαίωση του του ενώπιον της συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης, αλλά και την υπ' αριθ. .../21.12.2017 ένορκη βεβαίωση των του και του ενώπιον της Ειρηνοδίκη Πολυκάστρου, οι οποίες προσκομίζονται από τους τρίτο, τέταρτο, πέμπτη και έκτη εναγομένους, με πρωτοβουλία των οποίων συντάχθηκαν, και δόθηκαν κατόπιν νόμιμης και εμπρόθεσμης κλήτευσης του αντιδίκου τους κατ' άρθρο 422 παρ. 1 του ΚΠολΔ (βλ. την υπ' αριθ. .../15.12.2017 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Πειραιώς με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, που μετ' επίκλησης προσκομίζουν οι παραπάνω εναγόμενοι), οι οποίες λαμβάνονται υπόψη ως αποδεικτικό μέσο, διότι ελήφθησαν στο πλαίσιο της παρούσας δίκης νομότυπα και εμπρόθεσμα, ως άνω, και οι οποίες αποτελούν επώνυμο αποδεικτικό μέσο που περιλαμβάνεται στην περιοριστική απαρίθμηση του άρθρου 339 του ΚΠολΔ, όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 36 του ν. 3994/2011 (ΠΠρΘεσ 7241/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), πλήρως αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά, που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης (άρθρο 335 του ΚΠολΔ) (όπως μερικά από τα έγγραφα αναφέρονται ιδιαίτερα παρακάτω, χωρίς, ωστόσο, η ρητή αναφορά ορισμένων εξ αυτών να προσδίδει σε αυτά αυξημένη αποδεικτική δύναμη σε σχέση με τα λοιπά επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, για τα οποία δεν γίνεται ειδική για το καθένα μνεία, που είναι, όμως, ισοδύναμα και, ως προεκτέθηκε, όλα ανεξαιρέτως συνεκτιμώνται προς σχηματισμό της δικανικής κρίσης, βλ. ΑΠ 354/2006 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1628/2003 ΕλλΔνη 45. 723, ΕφΑθ 83/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΠΠρΑθ 1169/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ): Με τους υπ' αριθμούς 16 έως 38 οθωμανικούς τίτλους ιδιοκτησίας (ταπιά) του βιβλίου του μηνός Απριλίου του τουρκικού έτους 1316 (ελληνικού 1900), του Τουρκικού Κτηματολογίου, της Υποδιοίκησης, της περιφέρειας Θεσσαλονίκης, ολόκληρο το αγρόκτημα (τσιφλίκι) «.....», έκτασης περίπου 8.220 στρεμμάτων, περιήλθε κατά πλήρη κυριότητα, νομή και κατοχή, άλλως κατά το δικαίωμα διηνεκούς εξουσίασεως (τεσσαρούφ), στον με αγορά από τον μουσουλμάνο Ο παραπάνω μουσουλμάνος το κατείχε και το εξουσίαζε συνεχώς από το έτος 1880 μέχρι το έτος 1900, κατά το οποίο το μεταβίβασε στον με τα προαναφερόμενα ταπιά. Οι παραπάνω αναφερόμενοι τίτλοι κτήσης διεσώθησαν εν μέρει και στην κατάσταση που προσκομίζονται από τους εναγομένους, αλλά γίνεται αναφορά σε αυτούς σε συμβολαιογραφικό έγγραφο βεβαίας χρονολογίας και συγκεκριμένα στο με αριθμό/15.02.1921 του συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης, όπου αναφέρεται ότι «...ο πρώτος των συμβαλλομένων έχει εις την πλήρη κυριότητα, νομήν και κατοχήν

του δυνάμει των από αριθμού δέκα εξ μέχρι του αριθμού τριάκοντα οκτώ συμπεριλαμβανομένου (16-38) βιβλίου μηνός Απριλίου του χιλιοστού τριακοσιοστού δεκάτου έκτου (1316) τουρκικού (καθ' ημάς 1900) έτους είκοσι τριών ως ανωτέρω τίτλων ιδιοκτησίας (ταπίων) του τουρκικού κτηματολογίου υποδιοικήσεως της περιφέρειας Θεσσαλονίκης». Από τον μήνα Απρίλιο του έτους 1900, κατά το οποίον ο απέκτησε το άνω αγρόκτημα, το κατείχε και νεμόταν με καλή πίστη και διάνοια κυρίου ως αληθινός κύριος, δυνάμει των προαναφερθέντων τίτλων ιδιοκτησίας (ταπιών). Καλλιεργούσε τις καλλιεργήσιμες εκτάσεις, στις χειμερινές και θερινές βοσκές έβοσκαν ζώα, και είχε ανεγείρει 20 γεωργικές κατοικίες, ένα κονάκι και έναν νερόμυλο ως μία οργανωμένη γεωργοκτηνοτροφική μονάδα, η οποία ήταν σπαρμένη με σιτηρά και τριφύλλι. Τα εν λόγω κτίσματα καταστράφηκαν κατά τους απελευθερωτικούς πολέμους 1912-1913, δεδομένου ότι η περιοχή αυτή ήταν πεδίο μαχών. Μετά τον πόλεμο 1912-1913, ο ανήγειρε τρεις νέες κατοικίες (αγροικίες), στις οποίες διέμεναν οι επιστάτες του αγροκτήματος. Από το έτος 1900 μέχρι και το έτος 1921, ο κατείχε και νεμόταν ολόκληρο το άνω αγρόκτημα με καλή πίστη και διάνοια κυρίου ως αληθινός κύριος. Καλλιεργούσε τις καλλιεργήσιμες εκτάσεις, συνέλεγε τους καρπούς, διατηρούσε ζώα, εκμίσθωνε εκτάσεις προς τοπικούς αγρότες, έκτιζε κατοικίες και άλλα κτίσματα. Καθ' όλο αυτό το χρονικό διάστημα, ουδόλως αμφισβητήθηκε και μάλιστα δικαστικώς το δικαίωμα διηνεκούς εξουσιάσεως που είχε ο στο άνω αγρόκτημα, αντίθετα μάλιστα το Ελληνικό Δημόσιο του χορήγησε άδεια να μεταβιβάσει το αγρόκτημα αυτό, όπως προκύπτει από το με αριθμό/18.12.1920 έγγραφο του Υπουργείου Γεωργίας. Με το υπ' αριθμόν/15.02.1921 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης, το οποίον μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του τότε Υποθηκοφυλακείου «.....» και σήμερα ..., ο πώλησε και μεταβίβασε το άνω αγρόκτημα α) στον του σε ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου, β) στην χήρα, το γένος, σε ποσοστό 10% εξ αδιαιρέτου, γ) στον του σε ποσοστό 10% εξ αδιαιρέτου, δ) στον του σε ποσοστό 5% εξ αδιαιρέτου, ε) στον του ... σε ποσοστό 12,50% εξ αδιαιρέτου και στ) στον του σε ποσοστό 12,50% εξ αδιαιρέτου. Η άνω μεταβίβαση έγινε αφού προηγουμένως εκδόθηκε η υπ' αριθ. πρωτοκόλλου/18.12.1920 άδεια του Υπουργείου Γεωργίας- Διεύθυνση Εποικισμού-Τμήμα Α. Με την άδεια αυτή, ήρθη η υφιστάμενη από το άρθρο 1 εδ. 2 του ν. 924/1917 απαγόρευση δικαιπραξιών επί ακινήτων των «νέων χωρών». Μάλιστα, στο παραπάνω συμβόλαιο γίνεται ρητή αναφορά στο γεγονός ότι το τίμημα αφορά στο πλήρες ποσοστό κυριότητας επί του μεταβιβαζόμενου ακινήτου

και ότι οι αγοραστές παραιτούνται του δικαιώματος τους να αναζητήσουν το μέρος του τιμήματος που αντιστοιχεί στο ποσοστό 1/5 εξ αδιαιρέτου του Ελληνικού Δημοσίου, σε περίπτωση που το τελευταίο ζητήσει να το καταλάβει, δηλαδή τόσο ο πωλητής όσο και οι αγοραστές τελούν σε γνώση της κτήσης κυριότητας από τον πωλητή σύμφωνα με την ελληνική νομοθεσία. Από την υπογραφή του άνω συμβολαίου, οι προαναφερθέντες αγοραστές-συγκύριοι εγκαταστάθηκαν και στη συνέχεια κατείχαν και νέμονταν το προπεριγραφέν αγρόκτημα ως αληθινοί κύριοι κατά το αναλογούν εις έναν έκαστον ποσοστό. Συγκεκριμένα, καλλιεργούσαν τις καλλιεργήσιμες εκτάσεις, έβοσκαν τα ζώα τους, διέμεναν με τις οικογένειές τους στις κατοικίες και στις καλύβες που είχαν κατασκευάσει και ξύλευαν το δάσος. Με το υπ' αριθμόν/15.06.1922 συμβόλαιο του Συμβολαιογράφου,, οι άνω συγκύριοι διένειμαν το προπεριγραφέν αγρόκτημα, και με τη διανομή αυτή ο του έλαβε το ήμισυ αυτού διαιρετό τμήμα, όπως λεπτομερώς περιγράφεται στο συμβόλαιο, το υπόλοιπο ήμισυ αυτού έλαβαν κοινά και αδιαίρετα οι λοιποί συγκύριοι κατά το αναλογούν σε έκαστον εξ αυτών ποσοστό εξ αδιαιρέτου και, ειδικότερα, 1/8 εξ αδιαιρέτου καθένας από τους του και του ..., 1/10 εξ αδιαιρέτου καθένας από τους χήρα και του και 1/20 εξ αδιαιρέτου ο του Κατόπιν τούτων, δυνάμει των άρθρων 101-104 του κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 2 του ν. 4229/1929 εκδοθέντος διατάγματος της 11/12.11.1929, όπως τροποποιήθηκε με τα άρθρα 17, 18 και 19 του ν. 1540/1938, το υπόλοιπο 1/5 εξ αδιαιρέτου του όλου αγροκτήματος, που, κατά τα ανωτέρω, είχε περιέλθει κατά συγκυριότητα στο Ελληνικό Δημόσιο, περιήλθε αναδρομικά, από τις 20.05.1917 αυτοδικαίως και χωρίς εγγραφή στα βιβλία μεταγραφών στον κατά τα 4/5 εξ αδιαιρέτου συγκύριο αυτού, και κατ' επέκταση στους ειδικούς διαδόχους του, όπως προβλεπόταν στο με αριθμό/15.02.1921 συμβόλαιο πώλησης. Επομένως, οι του, του, του ..., χήρα, του και του κατέστησαν συγκύριοι, αφ' ενός ολόκληρου του περιγραφόμενου στο ίδιο συμβόλαιο αγροκτήματος, κατά τα παραπάνω ποσοστά συγκυριότητας, και αφ' ετέρου των επιμέρους διαιρετών τμημάτων αυτού, που καθένας απέκτησε με το με αριθμό/15.06.1922 συμβόλαιο διανομής. Επικυρωμένο αντίγραφο του παραπάνω συμβολαίου δεν σώζεται, ούτε κατέστη δυνατή η λήψη αντιγράφου αυτού, διότι το αρχείο του συμβολαιογράφου Νάουσας καταστράφηκε από πυρκαγιά, αλλά το παραπάνω συμβόλαιο αναφέρεται σε μεταγενέστερους τίτλους κατά το βασικό του στοιχεία και περιεχόμενο. Σημειώνεται, δε, ότι το αρχείο του Υποθηκοφυλακείου (πρώην «.....») καταστράφηκε

ολοσχερώς πριν από το έτος 1949 σε άγνωστη ημερομηνία και ότι σήμερα στο αρχείο του εν λόγω Υποθηκοφυλακείου το πρώτο συμβόλαιο μετά την καταστροφή του μεταγράφηκε στις 22.06.1949. Με το με αριθμό/13.09.1930 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Βέροιας, ο πώλησε το κατά το εξ αδιαιρέτου ποσοστό μερίδιό του στο παραπάνω αγρόκτημα στους κατά 3/12 εξ αδιαιρέτου, κατά 3/12 εξ αδιαιρέτου, κατά 5/12 εξ αδιαιρέτου και κατά 1/12 εξ αδιαιρέτου. Οι ανωτέρω συγκύριοι, με το με αριθμό/21.05.1936 συμβόλαιο διανομής του συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης, που μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου στις 14.09.1970 στον τόμο και με αύξοντα αριθμό (για την ακρίβεια επαναμεταγράφηκε λόγω καταστροφής του αρχείου του Υποθηκοφυλακείου), προέβησαν σε διανομή του παραπάνω ακινήτου, στο πλαίσιο της οποίας οι του και του έλαβαν στην αποκλειστική τους κυριότητα «κοινώς και αδιαιρέτως εκ μεν του τμήματος του περιλαμβανόμενου μεταξύ του τμήματος του ανήκοντος εις τον και του ποταμού, το τμήμα το συνορεύον γύρωθεν με ποταμόν, με λίμνην με τμήμα περιερχόμενον δυνάμει του παρόντος εις τον και με αγρόκτημα, εκ δε του τμήματος του περιλαμβανόμενου μεταξύ αγροκτήματος και, το τμήμα το συνορεύον γύρωθεν με όρια, με λίμνην με τμήμα περιερχόμενον δυνάμει του παρόντος εις τον και με αγρόκτημα, ως και τρία (3) στρέμματα και επτακόσια πενήκοντα (750) τετραγωνικά μέτρα εκ της παρά το χωρίον κειμένης εκτάσεως προοριζομένης δια την ανέγερσιν οικοδομών». Κατόπιν, ο ανωτέρω του απεβίωσε στις 08.06.1986 στο Κιλκίς και κατέλιπε τη με αριθμό/15.06.1978 δημόσια διαθήκη του που συντάχθηκε ενώπιον του συμβολαιογράφου Γουμένισσας και δημοσιεύθηκε νόμιμα με το με αριθμό .../17.04.1991 πρακτικό του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κιλκίς, και άφησε κληρονόμους του μεταξύ άλλων τα παιδιά του ... (τέταρτο εναγόμενο), ..., (τρίτο εναγόμενο), (πρώτο εναγόμενο) και (δεύτερο εναγόμενο), στους οποίους κατέλιπε σύμφωνα με την παραπάνω διαθήκη του «Α) στα τρία τέκνα μου, και αφήνω από εξήντα πέντε (65) στρέμματα εις έκαστον εκ του τμήματος του εις την περιοχήν Κιλκίς, Β) εις τον υιόν μου αφήνω πενήκοντα πέντε (55) στρέμματα εκ του ίδιου ως άνω κτήματός μου, Γ) εις τον υιόν μου αφήνω πενήκοντα (50) στρέμματα εκ του αυτού ως άνω κτήματός μου... Ε) επίσης εις τους δύο υιούς μου και αφήνω έτερα τριάκοντα πέντε (35) στρέμματα εις έκαστον εκ του ανωτέρω κτήματός μου...», και οι εκ των κληρονόμων του, του, του και του αποδέχθηκαν την επαχθείσα σε

αυτούς κληρονομιά με τη με αριθμό/24.05.1996 πράξη δήλωσης αποδοχής κληρονομιάς του συμβολαιογράφου Γουμένισσας που καταχωρίστηκε νόμιμα στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου με αριθμό καταχώρισης/18.04.2011 και συγκεκριμένα ο εκ των κληρονόμων του αποδέχθηκε έκταση 100 στρεμμάτων εξ αδιαιρέτου από ένα αγρόκτημα έκτασης 350 στρεμμάτων περίπου, ο εκ των κληρονόμων αποδέχθηκε έκταση 50 στρεμμάτων εξ αδιαιρέτου από το παραπάνω αγρόκτημα, ο εκ των κληρονόμων αποδέχθηκε έκταση 65 στρεμμάτων εξ αδιαιρέτου από το παραπάνω αγρόκτημα και ο εκ των κληρονόμων αποδέχθηκε έκταση 100 στρεμμάτων εξ αδιαιρέτου από το παραπάνω αγρόκτημα. Με τη με αριθμό/17.07.2000 διευκρινιστική πράξη της υπ' αριθμόν/1996 δήλωσης αποδοχής κληρονομιάς του Συμβολαιογράφου, που καταχωρίστηκε νόμιμα στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Πολυκάστρου με αριθμό καταχώρισης/18.04.2011 διευκρινίστηκε ότι τα αγροτικά ακίνητα που κληρονόμησαν οι ανωτέρω θα τα χρησιμοποιήσουν υποχρεωτικά επί 15 χρόνια για γεωργική εκμετάλλευση. Στη συνέχεια, στις 04.08.2006 απεβίωσε ο του και της, ο οποίος άφησε τη με αριθμό/12.07.1996 δημόσια διαθήκη του που συντάχθηκε ενώπιον του Συμβολαιογράφου, και δημοσιεύθηκε με το με αριθμό/07.03.2007 πρακτικό του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κιλκίς, ο οποίος κατέλιπε την παραπάνω περιουσία του ως εξής: «Α) εις την ανεψιάν μου αφήνω δεκαπέντε (15) στρέμματα αγρού μου... εις Πολύκαστρον... Β) Εις την ανεψιάν μουαφήνω είκοσι (20) στρέμματα αγρού μου εις το αγρόκτημα ... Γ) εις τους ανεψιούς μου και του αφήνω δεκαπέντε (15) στρέμματα εις έκαστον εκ του αγρού μου εις αγρόκτημα Κιλκίς». Κατόπιν, με τη με αριθμό/29.11.2010 πράξη δήλωσης αποδοχής κληρονομιάς και πράξη διόρθωσης της υπ' αριθμόν/1996 πράξης δήλωσης αποδοχής κληρονομιάς του Συμβολαιογράφου,, του συμβολαιογράφου,, που καταχωρίστηκε στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου με αριθμό καταχώρισης/18.04.2011, α) διορθώθηκε η με αριθμό/1996 πράξη δήλωσης αποδοχής κληρονομιάς του συμβολαιογράφου, ως προς την ορθή περιγραφή του ανωτέρω αγροτεμαχίου που βρίσκεται στην κτηματική περιοχή του Κιλκίς, όπως αυτό βρέθηκε κατά την κτηματογράφηση, σύμφωνα με τον ν. 2308/1995, και οι εκ των κληρονόμων του, του και του αποδέχθηκαν κατά ποσοστό 17,57/100 εξ αδιαιρέτου ο, κατά ποσοστό 13,51% εξ αδιαιρέτου ο και κατά ποσοστό 27,03% εξ αδιαιρέτου ο διάφορα ακίνητα, μεταξύ των οποίων και το επίδικο

ακίνητο έκτασης 50.769 τ.μ. με ΚΑΕΚ, και β) οι εκ των κληρονόμων (έκτη εναγομένη) και (πέμπτη εναγομένη) αποδέχθηκαν την επαχθείσα σε αυτές κληρονομιά του θείου τους, η μεν σε ποσοστό 4,055/100 εξ αδιαιρέτου στο επίδικο ακίνητο έκτασης 50.769 τ.μ. με ΚΑΕΚ, η δε σε ποσοστό 5,405/100 εξ αδιαιρέτου στο επίδικο ακίνητο έκτασης 50.769 τ.μ. με ΚΑΕΚ

Από το αρχικό ποσοστό του εκ 17,57% εξ αδιαιρέτου (ο οποίος αρχικά είχε 65 στρέμματα), οι και αποδέχθηκαν συνολικά ποσοστό 9,46% (στην είχε αφήσει 20 στρέμματα και στη 15 στρέμματα), ενώ οι ανευιοί του και εκ διαθήκης κληρονόμοι και, που τους άφησε από 15 στρέμματα στον καθένα, δεν αποδέχθηκαν την επαχθείσα σε αυτούς κληρονομιά. Με το με αριθμό .../29.11.2010 συμβόλαιο δωρεάς ιδανικών μεριδίων αγρών του Συμβολαιογράφου, που καταχωρίστηκε στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Πολυκάστρου με αριθμό καταχώρισης .../18.04.2011, ο εκ των ανωτέρω κληρονόμων (δεύτερος εναγόμενος) δώρισε με δωρεά εν ζωή προς την (πέμπτη εναγομένη) μεταξύ άλλων και το ποσοστό του εκ 13,51% εξ αδιαιρέτου στο επίδικο ακίνητο έκτασης 50.769 τ.μ. με ΚΑΕΚ

Το παραπάνω ακίνητο βρίσκεται στη Δημοτική Κοινότητα, Δημοτική Ενότητα, Δήμο, Περιφερειακή Ενότητα Κιλκίς, Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας, και υπήχθη στις διατάξεις του ν. 2308/1995 για τη δημιουργία Εθνικού Κτηματολογίου. Κατά τη διαδικασία της κτηματογράφησης που ακολούθησε για όλη την περιοχή, στην οποία βρίσκεται και το παραπάνω ακίνητο, και τμήμα του παραπάνω ακινήτου αρχικής ιδιοκτησίας του του, καταχωρίστηκε στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Πολυκάστρου και έλαβε ΚΑΕΚ, σύμφωνα με το οποίον έχει έκταση 50.769 τ.μ. ως αρχική εγγραφή κατά μεταφορά από τους κτηματολογικούς πίνακες, και αναγραφόμενους ως δικαιούχους του εμπράγματος δικαιώματος της κυριότητας τους κληρονόμους του του με ποσοστό συνιδιοκτησίας κυριότητας 14,86%, τον, 17,57% τον, 13,51% τον, 27,03% τον και 27,03% τον, εξ αδιαιρέτου ο καθένας, και αιτία κτήσης την κληρονομιά, εγγραφή η οποία είναι ακριβής, ορθή και ανταποκρινόμενη στην πραγματική και νομική κατάσταση του επιδίκου. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και από τον μήνα Απρίλιο του έτους 1941, όταν οι Γερμανοί είχαν καταλάβει όλη την Ελλάδα, μία στρατιωτική γερμανική μονάδα εγκαταστάθηκε στο «.....». Συγκεκριμένα, οι Γερμανοί επέταξαν το σπίτι που βρισκόταν στο υψηλότερο σημείο του οικισμού, όπου εγκατέστησαν το στρατηγείο τους, κι επίσης επέταξαν κάποια άλλα κτήρια, στα οποία εγκαταστάθηκαν άλλες

υπηρεσίες τους. Τρία χιλιόμετρα μακρύτερα, δίπλα στον οικισμό «.....», κατασκεύασαν στρατιωτικό αεροδρόμιο, ο αεροδιάδρομος του οποίου σώζεται μέχρι σήμερα και χρησιμοποιείται από την αερολέσχη Είναι γνωστό ότι κάθε φορά που δολοφονούταν ένας Γερμανός, οι κατακτητές προέβαιναν σε ομαδικές εκτελέσεις ή σε εικονικές εκτελέσεις, προκειμένου να εξαναγκάσουν τους κατοίκους να δώσουν πληροφορίες για τους δολοφόνους των Γερμανών στρατιωτών. Δολοφονίες Γερμανών στρατιωτών συνέβησαν και στην ευρύτερη περιοχή του «.....». Γι' αυτό, οι Γερμανοί κατακτητές τρεις φορές απείλησαν τους κατοίκους του ότι θα κάψουν τα σπίτια τους και ότι θα τους εκτελέσουν. Περί το τέλος του έτους 1941, οι κάτοικοι του «.....», φοβούμενοι για τη ζωή τους, αποφάσισαν και έφυγαν ομαδικά μαζί με τα κοπάδια τους από τον οικισμό τους κι εγκαταστάθηκαν οι περισσότεροι στο χωριό Κλειδί Ημαθίας. Οι κάτοικοι του, οι οποίοι μέχρι τότε καλλιεργούσαν συνεχώς και αδιαλείπτως τα κτήματά τους, μετά τη φυγή τους το έτος 1941, δεν μπορούσαν πλέον να καλλιεργήσουν τα χωράφια τους, όπως πριν, αλλά τα καλλιεργούσαν κάποιες χρονιές που η κατάσταση το επέτρεπε, και, συνεπώς, στην περίοδο 1941-1949 η επίδικη έκταση έμεινε ακαλλιέργητη κι άρχισε και πάλι να καλλιεργείται, όταν οι κάτοικοι του (που ήταν κατά το μεγαλύτερο μέρος τους και) επέστρεψαν οριστικά στον οικισμό τους και στην καλλιέργεια των αγρών τους το έτος 1949, δηλαδή μετά και τη λήξη του εμφυλίου πολέμου. Έκτοτε, καλλιεργούσαν τους αγρούς τους συνεχώς και αδιαλείπτως χωρίς να οχληθούν από οποιονδήποτε και πολύ περισσότερο από το Ελληνικό Δημόσιο. Επί του παραπάνω ακινήτου, τόσο ο από το έτος 1936, όσο και μετά τον θάνατο του οι κληρονόμοι του και όλοι οι καθολικοί και ειδικοί διάδοχοί του, όσο και οι δικαιοπάροχοι αυτού τα προηγούμενα έτη, εγκαταστάθηκαν σε αυτό με καλή πίστη και νέμονταν αυτό ως μοναδικοί νομείς και κάτοχοι αυτού συνεχώς και μέχρι σήμερα χωρίς ποτέ να ενοχληθούν από κανέναν ή να αμφισβητηθεί κατά οποιονδήποτε τρόπο η νομή τους επί του όλου ακινήτου. Στο ακίνητο αυτό ασκούσαν όλες τις υλικές και εμφανείς πράξεις νομής, το τοπογραφούσαν (βλ. το από μηνός Μαρτίου 1997 τοπογραφικό διάγραμμα του αγρονόμου τοπογράφου μηχανικού,), το καλλιεργούσαν με μονοετείς καλλιέργειες (σιτηρά) και δήλωναν τις καλλιέργειες αυτές στον αρμόδιο Οργανισμό, το εκμίσθωναν και εισέπρατταν τα μισθαπατα, το υποθήκευαν, το περιέφραζαν, το επισκέπτονταν εμφανώς, κατέβαλλαν τους νόμιμους δημοτικούς και δημόσιους φόρους που βαρύνουν τον εκάστοτε κύριο του ακινήτου και γενικώς ασκούσαν όλες τις πράξεις επ' αυτού που εκδήλωναν τη βούλησή τους για εξουσίαση χωρίς ποτέ να ενοχληθούν κατά οποιονδήποτε τρόπο από κανέναν και

φυσικά ούτε από το ενάγον Ελληνικό Δημόσιο, το οποίον ουδέποτε θεώρησε ότι του ανήκει το ακίνητο αυτό ή το διαχειρίστηκε ως δημόσιο κτήμα. Στο ακίνητο αυτό, από το έτος 1936 ο και στη συνέχεια οι κληρονόμοι του, καθώς και οι καθολικοί και ειδικοί διάδοχοί του ασκούσαν όλες τις υλικές και εμφανείς πράξεις νομής που αναφέρονται παραπάνω και εκδήλωναν τη βούλησή τους για εξουσίαση επί του παραπάνω περιγραφόμενου ακινήτου. Συνεπώς, απέκτησαν την κυριότητα του παραπάνω ακινήτου με παράγωγο τρόπο, σύμφωνα με τα προαναφερόμενα. Από το έτος 1921 μέχρι σήμερα, κύριοι του αγροκτήματος «.....» ή «.....» ήταν κυρίως πρόσωπα που έφεραν το επίθετο «.....» και «.....», που δεν μεταβίβασαν σε τρίτους την παραπάνω ιδιοκτησία, αλλά την καλλιεργούσαν είτε οι ίδιοι, είτε με εκμίσθωση σε τρίτους. Γι' αυτό, σήμερα ολόκληρο το άνω αγρόκτημα είναι γνωστό και ως «.....». Όλοι οι συγκύριοι του άνω αγροκτήματος καλλιεργούσαν τους αγρούς που απέκτησαν με τις προαναφερθείσες διανομές και διέμεναν σε σπίτια που είχαν ανεγείρει σε ένα τμήμα του αγροκτήματος. Μεταξύ αυτών των εκτάσεων περιλαμβάνεται και το επίδικο αγροτεμάχιο, το οποίον από το έτος 1900 μέχρι σήμερα καλλιεργούταν συνεχώς και αδιαλείπτως με μόνη διακοπή κάποιες καλλιεργητικές περιόδους μεταξύ των ετών 1941-1949. Φυσικό ήταν, για κάποιες καλλιεργητικές περιόδους που έμεινε ακαλλιέργητο, να φυτρώσουν αγριόχορτα ή και βάτα. Το επίδικο αγροτεμάχιο ανέκαθεν καλλιεργούταν και ουδέποτε ήταν δάσος. Άλλωστε, το ίδιο το Ελληνικό Δημόσιο, το έτος 1920, χορήγησε τη με αριθμό πρωτοκόλλου/18.12.1920 άδεια του Υπουργείου Γεωργίας-Διεύθυνση Εποικισμού-Τμήμα Α', με την οποίαν επέτρεψε στον την πώληση του παραπάνω ακινήτου στους απώτερους δικαιοπαρόχους των εναγομένων και το οποίον μάλιστα χαρακτήριζε ως αγροτικό και φυσικά μη ανταλλάξιμο και μη υπαγόμενο στα καταληφθέντα πολεμικά δικαιώματα ακίνητα. Πιο συγκεκριμένα, προπολεμικά το παραπάνω ακίνητο οι δικαιούχοι των εναγομένων το καλλιεργούσαν με σιτάρι και τριφύλλι, ενώ μεταπολεμικά με σιτάρι, βαμβάκι, καλαμπόκι και κριθάρι, ενώ κάποιες χρονιές υπέβαλλαν φορολογικές δηλώσεις, το τοπογραφούσαν, το εκμίσθωναν και δήλωναν τις καλλιέργειες. Ειδικότερα, οι εναγόμενοι όχι μόνο δήλωναν τις καλλιέργειές τους στο παραπάνω ακίνητο, αλλά το ίδιο το ενάγον τους επιδοτούσε μέσω των οργάνων του γι' αυτές, όπως προκύπτει από τις βεβαιώσεις εφορίας των ετών 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015 και 2016 που χορήγησε στον τέταρτο εξ αυτών ο Οργανισμός Πληρωμών και Ελέγχου Κοινοτικών Ενισχύσεων Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΟΠΕΚΕΠΕ). Όπως, δε, προκύπτει και από τη με αριθμό πρωτοκόλλου/03.10.2017

σχετική βεβαίωση της Γενικής Διεύθυνσης Αγροτικής Οικονομίας και Κτηνιατρικής Π.Ε. Κιλκίς, ο τέταρτος εναγόμενος δήλωσε τις καλλιέργειες σε ιδιότητα 100 στρέμματα από τα έτη 1998 έως και 2005. Επίσης, όπως προκύπτει και από την από 03.05.2003 αίτηση του τέταρτου εναγομένου προς το Υπουργείο Γεωργίας, αιτήθηκε ο ίδιος την ενίσχυση για τις καλλιέργειές του στο πλαίσιο του καν. 3508/1992 του Συμβουλίου της ΕΟΚ για αραβόσιτο, σιτάρι σκληρό και βαμβάκι. Περαιτέρω, από τη με αριθμό 1756/1969 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης για τον καθορισμό τιμής μονάδας απαλλοτρίωσης, προκύπτει ότι το ίδιο το Ελληνικό Δημόσιο στράφηκε εναντίον του δικαιοπαρόχου των εναγομένωνως κυρίου των απαλλοτριούμενων εκτάσεων στην περιοχή του, και, για τον λόγο αυτόν, έστρεψε τη σχετική αίτησή του εναντίον του και ζήτησε να οριστεί τιμή μονάδας αποζημίωσης για κηρυχθείσα αναγκαστική απαλλοτρίωση, διότι προφανώς στον κτηματολογικό πίνακα που συνέταξε αναφερόταν αυτός ως δικαιούχος. Αν πράγματι οι επίδικες εκτάσεις ανήκαν στο Ελληνικό Δημόσιο, τότε δεν θα υφίστατο λόγος να στραφεί αυτό κατά του ανωτέρω και να ζητήσει την κήρυξη αναγκαστικής απαλλοτρίωσης για τη διάνοιξη αυτοκινητόδρομου Θεσσαλονίκης-Γιουγκοσλαβικών Συνόρων. Άλλωστε, και κατόπιν άσκησης σχετικής αίτησης εκ μέρους της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «..... Α.Ε.», έχουν συμπεριληφθεί στη με αριθμό 25/2009 απόφαση του Δικαστηρίου αυτού (ειδική διαδικασία ν. 2882/2001) για τον καθορισμό τιμής μονάδας αποζημίωσης εξ απαλλοτρίωσης οι εναγόμενοι ως ιδιοκτήτες των ακινήτων στο και όχι το αντίδικό τους Ελληνικό Δημόσιο. Συνεπώς, οι εναγόμενοι όχι μόνον καλλιεργούσαν τις εκτάσεις όλα αυτά τα χρόνια και τις εκμεταλλεύονταν με κάθε τρόπο, αλλά και το ενάγον Ελληνικό Δημόσιο, εκπροσωπούμενο από τα αρμόδια όργανά του, τους καλούσε να το δηλώσουν, αποδεχόταν τις αιτήσεις τους, διεκπεραίωνε τα αιτήματά τους, τους αποζημίωνε, τους φορολογούσε για το εισόδημα που αποκτούσαν, τους κατέβαλλε επιδοτήσεις για τις καλλιεργούμενες εκτάσεις και αποδεχόταν τις δηλώσεις και τους τίτλους ιδιοκτησίας τους, από τους οποίους προέκυπτε ότι οι αγροί αυτοί είναι ιδιόκτητοι. Επιπλέον, από τις μετ' επίκλησης προσκομιζόμενες από τους τρίτο, τέταρτο, πέμπτη και έκτη εναγομένους σχετικές φωτογραφίες τους που αφορούν στο επίδικο ακίνητο, των οποίων η γνησιότητα δεν αμφισβητείται και οι οποίες λαμβάνονται υπόψη ως έγγραφα, φαίνεται ότι αυτό δεν είναι δασική έκταση. Όλα τα ανωτέρω ενισχύονται και α) από τη με αριθμό /21.12.2017 ένορκη βεβαίωση ενώπιον της Ειρηνοδίκη Πολυκάστρου των και, καθώς και β) από την υπ' αριθμό ... /20.12.2017 ένορκη βεβαίωση ενώπιον της

συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης του, οι οποίες λήφθηκαν νόμιμα μετά προηγούμενη κλήση του ενάγοντος, όπως προκύπτει από τη με αριθμό/15.12.2017 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Πειραιώς με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, και δεν αντικρούονται από οιοδήποτε αποδεικτικό μέσο. Ενόψει των ανωτέρω αναφερομένων, το επίδικο ακίνητο με ΚΑΕΚ, έκτασης 50.769 τ.μ., το οποίον αποτελεί τμήμα του ευρύτερου αρχικού ακινήτου με την ονομασία «...» ή «.....» και ακόμη ειδικότερα τμήμα του ανήκοντα στον δικαιοπάροχο των εναγομένων του διαιρετού τμήματος ολικής έκτασης 350 στρεμμάτων περίπου, ανήκει στους εναγομένους κατά τα αναφερόμενα στο κτηματολογικό φύλλο του ακινήτου ποσοστά συγκυριότητάς τους και κατ' αποκλειστικό δικαίωμα συγκυριότητας, συννομής και συγκατοχής τους, το οποίον περιήλθε σ' αυτούς με παράγωγο τρόπο, εφ' όσον, όπως προκύπτει από το με αριθμό/15.02.1921 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης, που έχει μεταγράψει νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου, οι απότεροι δικαιοπάροχοι των εναγομένων απέκτησαν με αγορά από τον την κυριότητα ενός αγροκτήματος (τσιφλίκι), το οποίον κατά τον τίτλο κτήσης περιλαμβανόταν μεταξύ των χωριών ... (σήμερα ...) (σήμερα ...), τσιφλίκιον (σήμερα ...) και με λίμνη (ήδη αποξηραθείσα λίμνη «.....»). Το ακίνητο αυτό είχε περιέλθει στον ως άνω δυνάμει των με αριθμούς από .. έως βιβλίου μηνός Απριλίου του έτους 1316 (καθ' ημάς 1900) είκοσι τριών (23) τίτλων κυριότητας (ταπιών) του Τουρκικού Κτηματολογίου της Υποδιοίκησης Γευγελής της περιφέρειας Θεσσαλονίκης. Η παραπάνω έκταση (της οποίας τμήμα είναι το επίδικο ακίνητο) ανήκε στην κατηγορία των Ιδιόκτητων Γαιών (εραζί μεμλουκέ), των οποίων επιτρεπόταν ελεύθερα η μεταβίβαση, δεδομένου ότι, όπως αναφέρεται στο παραπάνω συμβόλαιο, την έκταση αυτή ο πωλητής των δικαιοπαρόχων των εναγομένων «ηγόρασεν από τους προκτήτορας αντί λιρών οθωμανικών οκτώ χιλιάδων 8.000 περίπου ...», που σημαίνει ότι δεν είναι δημόσιο κτήμα, αφού υπάρχει οικονομική συναλλαγή, και, συνεπώς, ως προς αυτήν την κατηγορία των γαιών, δεν χώρησε διαδοχή του Ελληνικού Δημοσίου, δεδομένου ότι με την παρ. 5 του ν. 79/1913 περί κυρώσεως της μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας Συμβάσεως περί Ειρήνης της 1/14.11.1913 ορίστηκε ότι: «Τα μέχρι της καταλήψεως των εκχωρηθεισών Χωρών κεκτημένα δικαιώματα, καθώς και αι δικαστικοί πράξεις και οι επίσημοι τίτλοι οι εκδοθέντες παρά την Οθωμανικήν Αρχήν έσονταί σεβαστά και απαραβίαστα μέχρις εννόμου περί του εναντίον αποδείξεως», συνεπώς οι παραπάνω τίτλοι που είχαν εκδοθεί από το Οθωμανικό Κράτος δεσμεύουν

το Ελληνικό Δημόσιο ως διάδοχο κράτος. Πέραν τούτου, και ο ήταν ιταλικής καταγωγής, εβραίος και συνεπώς ως μη ταλλάξιμος μουσουλμάνος δεν υπαγόταν στην κατηγορία των προσώπων, για τα οποία απέκτησε την κυριότητα των κατεχομένων από αυτά ακινήτων το Ελληνικό Δημόσιο ως διάδοχο του οθωμανικού κράτους. Συνεπώς, το παραπάνω γεωτεμάχιο, ως ανήκον στις ιδιόκτητες γαίες και όχι στις δημόσιες γαίες, δεν αποτέλεσε αντικείμενο μεταβίβασης ως λεία πολέμου προς το Ελληνικό Δημόσιο και παρέμεινε μετά την προσάρτηση των Νέων Χωρών (στις οποίες περιλαμβάνεται και ο Νομός Κιλκίς) στην ιδιοκτησία του απώτερου δικαιοπαρόχου των εναγομένων Μετά την αγορά της παραπάνω έκτασης από τον, ακολούθησαν οι πράξεις μεταβίβασης και διανομής αυτής μεταξύ των συγκυριών και εν συνεχεία οι πράξεις αποδοχής κληρονομιάς και διαδοχής με συμβόλαια, τα οποία έχουν μεταγραφεί νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του αρμόδιου Υποθηκοφυλακείου, όπως οι διαδοχές αυτές περιγράφονται ανωτέρω. Συνεπώς, οι εναγόμενοι τυγχάνουν συγκύριοι του επιδικου ακινήτου με παράγωγό τρόπο ως ειδικοί και καθολικοί διάδοχοι των αρχικών δικαιούχων με παράγωγό τρόπο και τίτλους κτήσης που περιγράφονται ανωτέρω. Συνακόλουθα, η κρινόμενη αγωγή, με την οποίαν το ενάγον Ελληνικό Δημόσιο αμφισβητεί την ακρίβεια των γενομένων κτηματολογικών εγγραφών, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη στο σύνολό της, αναφορικά με τους (έξι πρώτους) εναγομένους φυσικά πρόσωπα, δεδομένου ότι ο αγωγικός ισχυρισμός πως το επίδικο ακίνητο είναι δασική έκταση δεν επιβεβαιώθηκε από κανένα αποδεικτικό στοιχείο, γενομένης δεκτής και ως ουσιαστικά βάσιμης της ένστασης ίδιας κυριότητας που παραδεκτά και ορισμένα προτάθηκε από τους εναγομένους αυτούς με τις νομίμως κατατεθείσες ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου έγγραφες προτάσεις τους, με τις γενομένες, δε, κτηματολογικές εγγραφές δεν προσβάλλεται δικαίωμα κυριότητας του Ελληνικού Δημοσίου, αφού αυτές είναι ορθές, αληθείς και νόμιμες. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα, παρά τη δίωξή τους, με σχετικό αίτημα στις έγγραφες προτάσεις τους, από όλους τους εναγομένους, πρέπει να συμψηφιστούν στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων της παρούσας δίκης, λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας ερμηνείας των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν στην προκειμένη περίπτωση (άρθρα 179 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει την ένδικη αγωγή.

Συμψηφίζει το σύνολο των δικαστικών εξόδων μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στο Κιλκίς, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τού ενάγοντος και των τρίτου, τέταρτου, πέμπτης, έκτης και έβδομης εναγομένων, στις 9 Νοεμβρίου 2018, με τη σύμπραξη του Γραμματέα.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ